

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 348. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715603984/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

Ved disse Ord brød Fortidens Minder saaledes ind paa Alma, at hun ræddedes ved alt, væmmedes over sig selv. Hun kastede Blomsterne fra sig, som om hun havde opdaget en Skruptudse iblandt dem. Jo der laa jo den Grusgrav, som havde været en saa yndet Plads for Sekterernes Gudstjeneste, hvor Pastor Kristensen saa tidt havde fanatiseret dem op til Graad og Hulken, naar han lod Djævelen og Helvede spille i Svovlluernes Gians. Mod denne styrede Menneskeklumpen hen. Nu skulde der vel igen holdes en af disse Taler, hvis Ord sved og brændte al Glæde og sund Følelse ud af Menneskesjælen, al Frødighed og Skønhed ud af Naturen, der hævnede sig ved at slavebinde Panatikkerne i en af sine mægtigste Drifter i vild og dyrisk Form. Nu, da hun havde følt sit Liv ranke sig og vokse op mod Sol og Lys, skulde hun tvinges ind paa Gengangere fra den Tid, da hendes Aand rugede i Instinkternes Mørke, da hun havde søgt den dumme Kræmmerdrengs Favntag og havde drømt sig ind i den gale Sværmers Arme. Endnu var hun ikke naaet saa vidt som Kaptejn Hald, der sagde, at han nødigt vilde undvære Fanden som en komisk Figur, lige saa lidt som han vilde ønske Titel og Rang afskaffet af Hensyn til, at de frembragte saa mange Farcefigurer til Glæde for alle Elskere af det burleske. Nej, hun følte Væmmelse og Harme, naar hun hørte samme Djævel nævne; hun var hans personlige Fjende.

Hun kunde ikke faa Fødderne i Gang til Flugt. Hun saa Menneskeklumpen vælte ind paa Marken og skjules af den Fold i Terrænet, bag hvilken den hellige Grusgrav laa.

En Vogn kom kørende og holdt stille ved Stien til Grusgraven. En sortklædt, tæt besløret Kvinde steg ned, hjulpen af en stor bondeklædt Mand i lang Frakke. Hans sortebrune lange Skæg skinnede i Solen saa blankt som et Par viksedede Støvleskafter. Hun kendte den kønne jydske Lægprædikant Morten Blide. Hun havde ikke hørt ham prædike, men han havde en Gang været paa Havgeard, var bleven modtaget af Fruen i Enrum. Hun havde hørt dem synge Salmer inde i Fruens Værølse, derpaa set ham forsvinde lige saa lydøst, som han var kommen. Et Vindpust fejede Sløret lidt fra Damens Ansigt — det var Fru Athalia Blunk.

Men nu den tykke købstadklædte Herre med den bredskyggede graa Hat?

Var det muligt? Kunde Alma tro sine egne Øjne?